

עפ"ת 24193/03/23 - יוסף נאהד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 24193-03-23 נאהד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 11250667166

בפני כבוד השופט עמית י' צלקובניק
מערערים יוסף נאהד
ע"י ב"כ עוה"ד עלי דאהוד
נגד מדינת ישראל
משיבים ע"י ב"כ עוה"ד גבי פאר

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית המשפט השלום לתעבורה (כב' השופטת הבכירה א' וישקין) בתתע 5124-01-22 מיום 17.1.23 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 27.12.22 לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו ביום 10.1.22 בגדרו הורשע בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, שפקע מעל שנתיים ימים - והוטלו עליו 24 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל, קנס בסך של 3000 ₪ או 30 ימי מאסר, וכן פסילה מותנית. על פי עובדות כתב האישום נהג המערער ברכב משא ביום 21.12.21 כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע בחודש יוני 2019.

בגזר הדין צוין כי "מתחם עונשי נע בין 3 חודשי פסילה לבין 12 חודשי פסילה. לנוכח 164 הרשעות קודמות אין מנוס מן הקביעה כי למרות היותו נהג מקצועי, בחר הנאשם לבצע עבירות כאורח חיים. אין להתעלם מכך שלחובתו 2 עבירות זהות משנת 2020...".

המערער טען כי לא התייצב לדיון בבית משפט קמא, מאחר שפנה למשטרה לצורך בדיקת טענתו כי היה ברשותו רישיון נהיגה זמני בין התאריכים 10.11.2019 עד 9.5.20. המערער סבר לפיכך, כי הוא פטור מהתייצבות למשפט, כל עוד נמשכת הבדיקה המשטרתית, ורק כאשר קיבל דרישה לתשלום חוב בשל הקנס שהושת עליו, הבין כי נשפט בהעדרו. עוד עלו על ידו טענות בקשר לדרך עריכת הדוח על ידי השוטר.

בהחלטה מיום 17.1.23 נדחתה טענת המערער, ונקבע כי לא המציא כל ראיה כי פנה למשטרה, וטענותיו כנגד האשמה המיוחסת לו סתמיות.

בערעור חזר וטען ב"כ המערער כי המערער סמך על דברי "נציג המשטרה" כי יטפל בדוח, ולפיכך לא התייצב לדיון, וכי תקופת פקיעת הרישיון הייתה למשך שנה וחצי, נוכח הרישיון הזמני שהיה בידו, ולא מעל שנתיים כפי שיוחס לו בכתב האישום. ב"כ המערער טען בנוסף, כי עונש הפסילה שהוטל מכביד, והוצגה פסיקה של בתי משפט לתעבורה לפיה הוטלו תקופות פסילה קצרות יותר, גם במקרים חמורים של פקיעת רישיון נהיגה למשך שנים.

ב"כ המשיבה טען כי החלטת בית משפט קמא מבוססת, וכי לנוכח עברו של המערער אין מקום להתערב בעונשו.

אכן, אין ממש בטענת המערער לעניין אי ההתייבבות. המערער אינו חולק על כך שידע על מועד הדיון וגם אם פנה למשטרה לבירור העבירה, הרי שלא היה פטור מהתייבבות, או מהגשת בקשה לדחיית הדיון, והמערער פנה בבקשה לביטול פסק הדין רק קרוב לשנה לאחר שהתקיים הדיון בהיעדרו. המערער אינו טוען בנוסף, כי היה ברשותו רישיון נהיגה תקף, ו"הלכה היא, כי החזקת רישיון נהיגה זמני אינה עוצרת את מרוץ התקופה למן מועד פקיעת הרישיון (ראה רע"פ 6549/06 לירן שגיא נ' מדינת ישראל (5.10.2006))" (רעפ 1525/09 **משה אגוזי נ' מדינת ישראל** (23.3.2009)); בנסיבות אלה גם לא מתקיים חשש לעיוות דין הנוגע לגופה של אשמה.

עם זאת מצאתי מקום לקבל את הערעור ככל שהוא נוגע לתקופת הפסילה שהוטלה. כפי שצוין לעיל, קבע בית משפט קמא כי הרף העליון של מתחם עונש הפסילה הוא 12 חדשים, ומשכך הוטלה על המערער תקופת פסילה כפולה מהמתחם שנקבע, ככל הנראה, נוכח עברו המכביד. בית משפט קמא לא נימק החלטתו ובין אם פעל על פי הוראת סעיף 40 לחוק העונשין, תש"ז-1977, בשל צרכי הגנה על שלום הציבור, ובין אם לצורכי הרתעה אישית של המערער מכוח סעיף 40, הרי שמידת העונש חורגת מהמותווה בהוראות אלה.

לאחר עיון בפסיקה הנוהגת (ראו למשל, עניין **משה אגוזי** שהוזכר); בהינתן משך פקיעת הרישיון; ולאחר שקילת העבר המכביד, מצאתי הצדקה להפחתת העונש, באופן שתקופת הפסילה תהיה למשך 10 חדשים בפועל, חלף תקופת הפסילה בת ה- 24 חדשים שנקבעה על ידי בית משפט קמא. יתר העונשים יישארו ללא שינוי.

הערעור מתקבל כפוף לאמור.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, א' סיוון תשפ"ג, 21 מאי 2023, בהעדר הצדדים.